

пхвърляли смѣтѣта. Единъ стражарь билъ поставенъ да пази и да не допуска никой отъ близкитѣ и роднинитѣ на покойния да идватъ на гроба

* * *

— Мамо, да идемъ на гроба на баця, викала Милка на майка си.

— Ще ни върнатъ Милке и ще ни оскърбятъ, ромънитѣ сж много лоши. отговаряла милкината майка.

— Не, рекла Милка, азъ сама ще ида!

Вечеръта скришно отъ майка си, Милка увила въ една кърпа цвѣта и двѣ вошеници, турнала въ джеба си кръстѣта за храбростъ и си легнала. Рано сутринъта, въ тъмни зори, Милка тръгнала за гроба на брата си. Зората била червена и кървава. Улицитѣ още пусти и нѣми. Жива душа нѣмало още изъ

Малката Героиня „Милка“

града. Разтреперена Милка приближила при гроба на брата си и се хвърлила върху буренясълата прѣстъ. Отъ очитѣ ѝ порои сълзи потекли. Горко и безуспѣшно плакала Милка.

Запалила свѣщитѣ и турнала кръста за храбростъ върху гроба, вмѣсто дървенъ кръстъ. Една силна ржка притиснала Милка за врата и съ звѣрски викъ я тласнала на страна